

Barcelona, 21 de gener de 2016

ANY IX. núm.

332

Inici de l'any 2016 amb molts signes de vitalitat

El fet religiós en la societat democràtica. La posició de l'Església Catòlica

**Conferència del P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler
Fórum Europa – Tribuna Catalunya
Barcelona, 12 de gener de 2016**

El Papa Francesc, parlant al Consell d'Europa, el 25 de novembre del 2014, oferí la col·laboració de la Santa Seu per "realitzar plegats una reflexió a tot camp, perquè s'instauri una mena de 'nova àgora', en la qual tota instància civil i religiosa pugui confrontar-se lliurement amb les altres, si bé en la separació d'àmbits i en la diversitat de posicions, animada exclusivament pel desig de veritat i d'edificar el bé comú". I això –deia encara– pel fet que l'Església, a partir de la seva experiència secular de la persona humana i "malgrat els pecats dels seus fills", "no busca més que servir i donar testimoniatge de la veritat. No ens guia res més fora d'aquest esperit a encoratjar el camí de la humanitat" (cf. *Documents d'Església*, 50(2015)97). En altres paraules, l'Església, malgrat les fallades, fins i tot sorolloses, d'alguns dels seus membres, és portadora d'una saviesa de vida que li ve de la reflexió sobre els ensenyaments del seu mestre Jesús. Hi ha molts temes –deia encara el Papa– i de molta actualitat en els quals l'Església Catòlica pot col·laborar a un enriquiment mutu: drets humans, dignitat del treball, atur, acolliment del immigrants, atenció a les formes de pobresa i de marginació, economia al servei de les persones, la protecció del plantes, etc. (cf. *ibídem*).

Aquest plantejament té una doble dimensió. D'una banda tot el que fa referència a l'aportació que pot tenir el fet religiós a la societat democràtica. I, de l'altra, l'evolució del pensament de l'Església catòlica sobre com es veu ella en la societat democràtica, particularment des del concili Vaticà II, clausurat ara ha fet 50 anys, que marcava un canvi de rumb important en aquest aspecte.

Veient els debats que suscita, podem dir que és un tema de molta actualitat i a diversos nivells de la societat i de l'administració, des de l'uropeu fins al municipal. És un tema que cal reflexionar, no pas des de la polèmica, sinó des d'un diàleg sincer. I en el qual cal superar postures de tipus decimonònic i també les dificultats de certs àmbits religiosos per admetre l'autonomia del poder legislatiu. Actualment es dona un debat intel·lectual i també

apareix una problemàtica concreta sobre llocs de culte, ús de símbols religiosos en espais i institucions públics, la presència de càrrecs públics en celebracions religioses, la presència pública de l'Església catòlica, etc.

Aquest matí voldria contribuir a fer una reflexió serena sobre aquest tema.

Deixant de banda els estats teocràtics i els nacionalscatolicismes o equivalents, les polítiques públiques a l'hora de tractar el fet religiós es poden reduir a tres els models:

1. Un model exclouent: que combat la presència del fet, del discurs i dels símbols religiosos dins la societat; i que només admet, si de cas, la fe en l'esfera purament privada.
2. Un model indiferent: que pretén oblidar el fet religiós, i per això sol procurar que vagi minvant o només en tolera les expressions més populars.
3. Un model inclusiu: que valora el fet religiós com una aportació positiva al procés de realització de les persones, a la promoció dels valors i a la cohesió social.

Aquest tercer model és, també, el que contempla la Constitució espanyola (art. 16, 3) quan parla de l'aconfessionalitat de l'Estat. I és, a més, el que des del concili Vaticà II, promou oficialment l'Església Catòlica. Sovint és esmentat, amb una expressió que ve del Papa Joan Pau II amb el nom de "sana laïcitat". Val a dir que, el 10 de novembre passat, el Cardenal Lluís Martínez Sistach, jurista competent i aleshores arquebisbe de Barcelona, va dedicar a aquest tema el seu brillant discurs d'entrada a l'Acadèmia de Jurisprudència i Legislació de Catalunya, amb el títol "Estat laic i societat. Pluralitat religiosa".

Segons aquest model inclusiu, en la construcció d'una societat laica, hi participen tres actors principals: els creients de diverses religions, els no creients i les institucions públiques (fonamentalment l'Estat en tots els seus nivells). Els dos primers han de cercar de presentar els seus models ètics per mitjà del diàleg, de la tolerància, de la col·laboració i de la generositat. En canvi l'Estat i les altres administracions públiques han de vetllar per l'interès general, sense pretendre imposar cap ideologia partidista servint-se dels mitjans que tenen al seu abast; és a dir, han de contribuir al bé comú. En aquest sentit, les característiques d'un Estat laic són l'aconfessionalitat, l'autonomia respecte dels magisteris religiosos i de les cosmovisions filosòfiques atees o agnòstiques, la neutralitat ideològica, la independència i separació de l'Església o d'altres confessions religioses, la defensa de la llibertat religiosa i de la llibertat de consciència.

En el cas concret del nostre país, cal tenir present, d'una banda, que gran part de la nostra cultura, així com de tota la cultura occidental, no és intel·ligible sense el codi cultural que prové de la Bíblia a més del grecoromà i del de la il·lustració; i també cal tenir present el fet que el cristianisme, i concretament l'Església Catòlica, ha tingut una importància molt gran en la nostra cultura: en el pensament, en la música, en la literatura, en la pintura, en l'arquitectura, en la configuració de tradicions i de calendaris festius, en la geografia, etc. Però, d'altra banda, cal tenir present, també, que actualment tot i haver-hi, al nostre país, un nombre majoritari de persones que es defineixen cristianes, i més concretament catòliques (de cultura o de vivència personal), la nostra societat s'ha fet més diversa pel que fa al posicionament sobre la religió (hi ha més persones que fa uns anys que es defineixen com a atees o agnòstiques). I, a més, amb la immigració i amb l'obertura a altres corrents espirituals, ha augmentat d'una manera molt notable la diversitat religiosa, amb la qüestió de drets i deures que comporta. Davant d'això, tota administració, del nivell que sigui (estatal, autonòmic, local) ha de veure com a cosa positiva la vivència religiosa i ha de tenir una política pública sobre el fet religiós. Un fet que no és només una qüestió privada, com de vegades s'insisteix a dir, sinó que, tot i

arrelar en l'àmbit personal privat, té una dimensió comunitària i, per tant, una dimensió pública.

He pensat que podia ser útil exposar ara molt breument la visió que l'Església Catòlica té d'aquest tema des de la perspectiva que li va obrir el Concili Vaticà II i des de la consciència de viure en una societat democràtica i religiosament plural. El concili Vaticà II obre un canvi de perspectiva molt notable en la relació entre l'Església Catòlica i la societat moderna. El text fonamental que serveix de pauta fins als nostres dies és la Constitució conciliar "Gaudium et Spes" sobre l'Església i el món contemporani. Parla de la dignitat de la consciència. "La consciència –diu– és el nucli més secret i el sagrari de l'home [...]. Per la fidelitat a la consciència, els cristians s'uneixen als altres homes per cercar la veritat i per resoldre en la veritat tants problemes morals com sorgeixen tant en la vida individual com en les relacions socials" (n. 16). Aquesta fidelitat a la consciència és a la base de la llibertat (n. 17) i, per tant, de la sana laïcitat o laïcitat positiva.

La Constitució conciliar tracta, també, de la justa autonomia de les realitats terrenes (n. 36). I, a partir de l'autonomia legítima d'aquestes realitats, precisa el servei de l'Església a la societat. Diu que "l'Església reconeix tot allò que hi ha de bo en el dinamisme social contemporani, principalment l'evolució vers la unitat, el procés d'una socialització i associació civil i econòmica". I que vol "contribuir al bé comú de la societat dels nostres dies" amb el dinamisme que li ve de la fe i de l'amor evangèlics viscuts pels seus membres". I explicita que no pretén "l'exercici, amb mitjans purament humans, de cap domini extern" (n. 42).

Dels textos conciliaris, se'n dedueix que l'Església reconeix la llibertat religiosa, la no confessionalitat de l'Estat i la igualtat jurídica dels ciutadans. Efectivament, "la comunitat política i l'Església són independents i autònomes l'una de l'altra en el propi camp. Totes dues, per bé que a títol divers, estan al servei de la vocació personal i social de les mateixes persones humanes" (Gaudium et Spes, 76). [...] Té per "legítima, per tant, una sana laïcitat de l'Estat en virtut de la qual les realitats temporals es regeixen segons les normes que els són pròpies, sense excloure, però, els referiments ètics." (Benet XVI, Discurs al Quirinal, 24 de juny 2005).

Em sembla molt il·lustratiu, en aquest sentit, un text signat per Joseph Ratzinger/Benet XVI fent veure com la unió de Església i l'Estat és negativa fins i tot per a la missió mateixa de l'Església. Diu: "L'imperi cristià ja va intentar aviat convertir la fe cristiana en el factor de la unitat imperial. El regne de Crist, per tant, havia de prendre la figura i l'esplendor del regne polític. La debilitat de la fe, la debilitat terrenal de Jesucrist, havia de ser sostinguda pel poder polític i militar. En tots els segles, i de diverses maneres, ha existit aquesta temptació d'assegurar la fe amb el poder, i aquestes abraçades sempre li han fer córrer el risc d'ofegar-la. La lluita per la llibertat de l'Església, la lluita per evitar que el regne del Crist no s'identifiqui amb cap credo polític, s'ha d'emprendre al llarg de tots els segles. Efectivament, la fusió entre fe i poder polític sempre té un preu: al final la fe es posa al servei del poder i es doblega a les seves conveniències" (*Jesús de Natzaret*, Barcelona, 2007, p. 49).

França és un país d'una tradició laica consolidada. Fa una anys els bisbes francesos van escriure una carta col·lectiva adreçada a la societat francesa en general en la qual deien: "La separació entre l'Església i l'Estat, després d'un segle d'experiència, pot ser vista com una solució institucional que [...] ofereix als catòlics de França la possibilitat de ser actors lleials en la societat. Afirmar això equival a reconèixer el caràcter positiu de la laïcitat, no tal com va ser en el seus orígens, quan es presentava com una ideologia conqueridora i anticatòlica, sinó tal com ha arribat a ser després d'un segle d'evolucions culturals i polítiques: un marc institucional, i, alhora, una actitud d'esperit que ajuda a reconèixer la realitat del fet religiós, especialment del fet religiós cristià, en la història de la societat

francesa” (cf. *Proposer la foi dans la société actuelle*, desembre, 1996). Això implica, deien encara els bisbes de França que l'Església no ha d'imposar sinó de proposar el seu missatge.

D'una banda, doncs, cal “insistir en la distinció entre l'àmbit polític i el religiós per tutelar tant la llibertat religiosa dels ciutadans, com la responsabilitat de l'Estat envers ells; i, d'altra banda, cal adquirir una més clara consciència de les funcions [...] de la religió per a la formació de les consciències i de la contribució que pot aportar al costat d'altres instàncies, per a la creació d'un consens ètic de fons en la societat” (Benet XVI, Discurs a l'Elysée, 12 setembre 2008).

Sobre aquest tema de la creació d'un consens ètic és bo de citar les paraules que el papa Benet XVI va pronunciar al Westminster Hall del Parlament de Londres, davant dels parlamentaris de les dues Cambres (Lords i Comuns), del govern britànic, dels antics caps de govern i dels ambaixadors acreditats al Regne Unit: “A quina autoritat –deia- es pot apel·lar per resoldre els dilemes morals? Aquesta qüestió ens porta directament als fonaments dels discurs civil. Si els principis morals que sostenen el procés democràtic no es fonamenten, per la seva banda, sobre res més de més sòlid que sobre el consens social, aleshores la fragilitat del procés es mostra en tota la seva evidència. Aquí hi ha l'autèntic desafiament per a la democràcia [...]. La qüestió central que està en joc, doncs, és la següent: on es pot trobar el fonament ètic per les opcions polítiques? La tradició catòlica sosté que les normes objectives que governen la recta manera d'actuar són accessibles a la raó, prescindint del contingut de la revelació. Segons aquesta comprensió, el rol de la religió no és tant el de furnir aquestes normes, com si aquestes no poguessin ser conegudes dels no creients –i encara és menys el de proposar solucions polítiques concretes, cosa que està totalment fora de la competència de la religió- sinó més aviat d'ajudar a purificar i a fer llum sobre l'aplicació de la raó en el descobriment dels principis morals objectius. [...] Per això, [...] el món de la raó i el món de la fe –el món de la secularitat racional i el món del credo religiós- tenen necessitat l'un de l'altre, i no haurien de tenir por d'entrar en un profund i continu diàleg, pel bé de la nostra civilització. La religió, en altres paraules, per als legisladors no és un problema a resoldre sinó un factor que contribueix d'una manera vital al debat públic de la nació” (cf. *L'Osservatore Romano*, 19.09.2010, p. 5).

Aquesta posició reflexiva de l'Església Catòlica pot ser compartida per molts creients d'altres tradicions religioses i per altres persones no creients. Junts hem de col·laborar al bé de les persones. Cal, doncs, promoure i encoratjar el diàleg entre la fe i la raó en els diversos nivells de la vida del nostra país. Amb aquestes reflexions no he volgut fer altra cosa que subratllar la necessitat que tenim, també a casa nostra, d'establir un diàleg sincer entre el món de la fe reflexionada i el món de la secularitat racional.

Com deia el text dels bisbes francesos que he citat, els cristians, i més concretament els membres de l'Església, som i volem ser “actors lleials en la societat” tot respectant l'autonomia de l'Estat i de l'Església i buscant d'estar al servei dels ciutadans.

“Poblet és el referent de la identitat política al país”

El nou abat de Poblet va néixer a Tarragona l'any 1961 i es va posar l'hàbit cistercenc el dia 26 de gener del 2006. Va fer la professió el mateix dia de l'any següent i va rebre l'ordenació sacerdotal el dia 1 de maig del 2015. És llicenciat en geografia i història, la seva passió, i diplomad en biblioteconomia i documentació per la Universitat de Barcelona, amb postgrau en noves tecnologies de la informació per la Universitat Politècnica de Catalunya i en gestió cultural per la

Universitat Pompeu Fabra. També és batxiller en filosofia i teologia per la Facultat de Teologia de Catalunya, on està completant el màster en teologia sistemàtica.

JOSEP LLUÍS ERAS text i foto / EL PORTAL NOU El PuntAVui. 20 gener 2016

Octavi Vilà va ser escollit el 3 de desembre passat nou abat de la comunitat del monestir de Santa Maria de Poblet. Abans dels 100 dies amb la nova responsabilitat, analitza els reptes que té al davant i fa una lectura reposada del que succeeix fora dels murs.

Com heu rebut l'encàrrec de ser l'abat del monestir de Poblet?

Són els germans de comunitat els que encarreguen aquesta feina. És la més significativa. S'ha de confiar en el que pensen els germans i en què l'Esperit Sant i també la comunitat ajudin a tirar endavant la tasca, perquè amb només les forces d'un mateix és molt difícil poder-ho fer.

Llavors, fa segles que practiquen el sistema assembleari.

Sí (riu); és un procés assembleari democràtic. Els electors són tots els professors solemnes de la comunitat. Nosaltres tenim a la vida monàstica diversos estadis. Quan algú vol entrar al monestir, primer es presenta, uns sis mesos. S'és laic i lliure de marxar quan vulgui si veu que no és el seu lloc. Llavors hi ha un any de noviciat, tres anys de professió temporal i a partir d'aquí es fa la professió solemne i és quan s'és monjo de ple dret. Per això els electors són els professors solemnes i els elegibles han de complir tres condicions: ser prevere, tenir més de 30 anys i tenir-ne més de 5 de professió solemne, perquè es calcula que és el bagatge d'experiència de vida comunitària.

Es parla molt del projecte Cosmos de Poblet. Continuarà?

El projecte Cosmos és, ni més ni menys, que ser fidels a les arrels en què va ser fundat el monestir. El va impulsar Ramon Berenguer IV, quan aquestes terres estaven despoblades, per tenir un centre de vida espiritual, que és l'essència del monestir i ho serà sempre, un centre cultural i un centre d'impuls econòmic. Canviant molt les circumstàncies, el que vol ser el projecte Cosmos és això mateix. Que les visites turístiques tinguin molta constància de què és el monestir, que és un monestir habitat. I des del vessant social, a través de l'hostatgeria, tenir un centre de joves amb problemes d'inserció escolar, que cada any són entre 10 i 12, que fan el curs aquí i aprenen cuina, a servir... Seria, traslladat al segle XXI, el vessant social pel qual va ser fundat el monestir.

I Cosmos també té un vessant ambiental...

També té una arrel espiritual. Per nosaltres, Déu, en crear el món, ens el confia, però no perquè en fem un ús desmesurat sinó que hem de ser conscients que l'hem de passar a les generacions futures. Per això hem de ser molt respectuosos amb el medi ambient i per això hem intentat potenciar energies alternatives, com l'energia solar per a la calefacció, llums exteriors... També tot el tema de reciclatge de deixalles. I a sobre, estem molt contents perquè al cap d'un temps d'engegar aquests projectes, el papa Francesc ha fet una encíclica.

Precursors de 'Laudato sí' i l'assemblearisme...

Sí (riu). L'encíclica reflecteix que l'Església és conscient que hi ha una inquietud arreu de la societat de conscienciació global, de tot el món.

Al text de 'Laudato sí', el papa es remunta a una preocupació que ja va expressar Joan XXIII. Però aquest discurs mai ha estat destacat per l'Església.

No, perquè potser semblava que hi havia altres prioritats, socials o internes. Però el papa Francesc, amb bon criteri, ha considerat que aquest és el punt de partida de la humanitat i és el punt més fonamental d'atenció. I que avui dia els fets ens fan pensar que s'hi ha de prestar una atenció força prioritària.

Tenim una encíclica amb vuit idiomes, però el català no hi és.

Al web vaticà no hi és en català i això és una mancança. Ha estat traduïda al català al web de la Conferència Episcopal Tarraconense perquè habitualment tots els documents del papa es tradueixen al català per encàrrec dels bisbes catalans, no pas per la inèrcia de la cúria vaticana, evidentment. És un tema pendent de solució des de fa molt de temps, aquest...

I en aquest discurs ecologista, no hi té espai l'ecolingüisme?

Hem de protegir les cultures i les identitats, és evident. Hi ha un llarg magisteri de l'Església sobre aquest tema. Que recullen intervencions de Joan Pau II demanant el respecte i el reconeixement de les identitats nacionals, culturals i lingüístiques. S'ha dit que ell parlava per un cas concret, que era el seu país d'origen, que també està entre dues grans potències, com són Rússia i Alemanya, que ha patit molt. Però el discurs de la Unesco dels anys 80 marca la pauta del pensament de l'Església respecte de les identitats nacionals, culturals i lingüístiques dels pobles. És un document fonamental. Els bisbes catalans hi han fet molta referència, al document *Arrels cristianes* de l'any 1983, fa molts anys, i ja van assentar les bases que sempre s'ha de tenir present la identitat nacional. L'Església no es defineix per una fórmula política concreta però la identitat s'ha de tenir present. Quan hi va haver el concili provincial va ser també un dels temes que es van posar sobre la taula i aquí hi ha les resolucions. Potser, tot i que es van aprovar, no es va optar per la línia de crear una regió eclesiàstica, que és una fórmula jurídica dins l'Església. I aquí hi va haver molts conflictes amb altres estaments de l'Església i no s'ha concretat.

Us referiu a la Conferència Episcopal Espanyola?

Sí, a la Conferència Episcopal Espanyola, sí...

Una de les fotografies més publicades del nou president Carles Puigdemont ha estat amb el pare Maur Esteve.

Aquí encara molts recorden com el president Puigdemont va venir uns quants estius, de jove, a l'hostatgeria interna... Alguns monjos recorden com ajudava al camp, com ajudava a la cuina... Va establir una relació amb el pare Maur Esteve i amb l'amistat que aquest tenia amb Josep Andreu, alcalde de Montblanc, van anar a Girona, on el va convidar a dinar. D'aquí va sorgir aquesta frase que ara s'ha fet famosa que el Carles seria un bon president de la Generalitat. L'abat Maur Esteve era una persona molt arrelada al país, que havia viscut alguns esdeveniments històrics molt importants, que tenia vincles amb Tarradellas i Josep Pla i que havia tingut molt bona relació amb el doctor Pont i Gol, que era el cap de l'Església en uns moments difícils. Per tant, és el seu, és el nostre entorn... Aquesta relació amb el país.

I com veieu el país des de dins del monestir?

Una lectura interessada i expectant. Com a monjos també som una comunitat plural amb diferents postures individuals. En la línia del magisteri de l'Església, som respectuosos amb què es respecti la identitat cultural i lingüística, sobretot, però també social i política del nostre país. No ens definim com a comunitat en conjunt per una solució política o jurídica concreta sempre que es respecti aquesta identitat. I evidentment, des dels últims tres o quatre anys, seguim amb molta atenció l'evolució política del país. I a més, no

podem oblidar que Poblet és el referent històric de la identitat política al país. Tenim vuit reis d'Aragó, i això sempre és un referent important per a nosaltres. I també som punt de trobada, en aquest aspecte, a part de Catalunya, de les altres comunitats que estaven sota la Corona d'Aragó: Aragó, València i les Illes. I hem tingut tres abats presidents de la Generalitat, quan els presidents eren braços dels estaments.

I l'arxiu de Tarradellas.

El president Tarradellas va mantenir una relació intensa amb Poblet, potser perquè tenia molt al cap el sentit institucional del que representava la Generalitat. L'havia mantingut en unes circumstàncies molt difícils. I en tornar a Catalunya va voler tenir-hi una relació molt directa, va contactar amb Maur Esteve i fruit d'això va confiar el seu arxiu al monestir. Actualment es pot consultar quan es fan peticions concretes, no es pot consultar en genèric, però pràcticament s'atenen totes les peticions.

Com pot condicionar l'obertura total de l'arxiu Tarradellas al monestir?

És una part del vessant cultural de quan es va fundar el monestir. L'arxiu Tarradellas és important no sols perquè és l'arxiu del president sinó perquè s'hi han incorporat molts fons. Els de Carles Sentís, Ramon Barnils, Joan Antoni Samarach... Ara estan arribant els de Paul Preston i s'està convertint en un centre de referència de la història contemporània del país, cosa que m'agrada molt perquè vaig fer història contemporània... Però es van produint contínuament incorporacions, com ara la del doctor Josep Maria Bricall.

La nova recepció, quin paper tindrà?

L'inici de la visita ha anat canviant els últims anys i també la intensitat. Ara hi ha visites amb guies i visites amb audioguies que permeten també fer-les més ràpides en grup o més relaxades. I el centre d'interpretació està dins aquesta dinàmica. És un dels punts fonamentals perquè el primer que faci el visitant sigui prendre consciència de per què es va fundar el monestir, que és el més gran habitat d'Europa i patrimoni de la humanitat, i quan comenci la visita hi hagi un procés previ de conscienciació. I també una actualització de l'espai museístic perquè es faci un circuit amb peces artístiques.

Hi ha un procés de represaturística?

Fa uns anys es va fer una potenciació de la Ruta del Cister, amb els tres monestirs i amb entrades conjuntes. El més difícil és incorporar Vallbona de les Monges pel tema de comunicacions. També es fa un esforç per ser inclosos a les rutes dels operadors turístics.

Quina és la relació amb els promotors turístics locals?

És indubtable que Poblet i Montblanc són els dinamitzadors turístics de la Conca de Barberà. I la comarca n'és conscient, i amb el Consell Comarcal hi ha molt bona relació... Amb la Diputació i el Patronat de Turisme, evidentment, també. I amb la Generalitat, òbviament.

Què preparen pels 75 anys del repoblament del monestir?

Vam començar amb una conferència. Tenim previst fer una trobada de tots els monestirs cistercencs de Catalunya a la primavera amb diversos actes. Nosaltres som un sistema federal on Poblet és el cap de la Congregació d'Aragó. A part dels culturals que fem, que són el Cicle de Concerts de Jordi Savall i el Cicle de Concerts d'Orgue.

Germanes de la Caritat de Santa Anna: nova configuració provincial

Madrid, 18 de enero de 2016 (IVICON).-Entre los días 2 y 5 de enero de 2016 se celebró en la Casa de Espiritualidad “La Inmaculada” de Tarazona (Zaragoza) el I Capítulo Provincial Extraordinario de la Provincia de España de la congregación de las Hermanas de la Caridad de Santa Ana, presidido por la Superiora General, Hna. M. Teresa Bajador Subías.

Los principales objetivos del I Capítulo Provincial Extraordinario han sido oficializar la supresión de cuatro Provincias Canónicas en España; elegir a la Superiora Provincial y Hermanas Consejeras del Consejo Provincial de España; y elegir el nombre y la sede de la Provincia de España. De esta manera, la Asamblea Capitular formada por 100 Hermanas de las cuatro Provincias de España eligió el nombre de “Nuestra Señora del Pilar” para la Provincia de España; la sede de la Provincia en Avenida de la Moncloa, 13, en Madrid 28003; y la composición del Consejo Provincial responsable de acompañar a las Hermanas y de seguir revitalizando la vida y misión de la Congregación en España, potenciando la significatividad carismática de sus presencias y la misión compartida con los laicos.

El nuevo consejo queda conformado así:

Hna. **Pilar Samanes Ara, Superiora Provincial**; Hna. Ana Felisa Pablo Bernal, Vicaria Provincial y Delegada del Ministerio Pastoral de Salud; Hna. M. Pilar Omella Griñón, Consejera Provincial y Delegada del Ministerio Pastoral de Educación; Hna. Purificación Bellido Ramón, Consejera Provincial y Delegada del Servicio de Economía; Hna. Francisca Oyonarte Garcerá, Consejera Provincial y Delegada del Ministerio Pastoral de Acción Social; Hna. Paloma Aragüe Calle, Consejera Provincial y Delegada de los ámbitos de Pastoral, Familia Santa Ana, Cooperación al Desarrollo y Animación Misionera; y Hna. Lucrecia Urzay Compáns, Consejera Provincial y Delegada del Servicio de Secretaría.

Paulines: cloenda del centenari

Sábado 23 de enero a las 18h.
Librería Paulinas
Ronda Sant Pere 19
Barcelona
Tel. 93 301 14 88
Estáís invitados!

24 de gener: Jornada de la Infància Missionera

Què és Infància Missionera?

ÉS UNA INSTITUCIÓ DE L'ESGLÉSIA UNIVERSAL PER PROMOURE L'AJUDA RECÍPROCA ENTRE ELS NENS DEL MÓN.

Milers de nens de tots els continents participen en l'Obra Pontifícia d'Infància Missionera, el lema de la qual és “Els nens ajuden els nens”.

Infància Missionera és pionera en la defensa de la Infància. Es va avançar 80 anys a la Primera Declaració dels Drets del Nen -la Declaració de Ginebra- i més de 100 anys al naixement del Fons de Nacions Unides per a la Infància (UNICEF).

Com va néixer?

Infància Missionera va néixer el 1843, per iniciativa del bisbe francès monsenyor Forbin-Janson, que va convidar els nens de la seva diòcesi a col·laborar amb els nens de Xina. En 1922, el Papa Pío XI va assumir aquesta iniciativa com a seva, i va donar a aquesta Obra el caràcter de "Pontifícia".

L'Obra Pontifícia d'Infància Missionera es va instaurar a Espanya en 1852, amb el suport de la Reina Isabel II. La primera nena registrada va ser la seva filla major, la Princesa d'Astúries.

Quan se celebra?

A Espanya la Jornada d'Infància Missionera se celebra el quart diumenge de gener. Aquest any, la Jornada serà el proper 24 de gener de 2016 i té com a lema "Gràcies".

La preparació d'aquesta Jornada comença amb l'Advento Missioner i la presència dels nens als carrers com "Sembradors d'Estels".

Qui ho organitza?

Les activitats d'Infància Missionera són organitzades per Obres Missionals Pontifícies (OMP), la institució que s'encarrega de fomentar la cooperació amb l'activitat missionera de l'Església. Depèn de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles -dicasteri de la Santa Seu-, i té implantació en 130 països. En l'àmbit local hi ha una delegació d'OMP en cada diòcesi d'Espanya.

Entrevista a Bernardino Costa

El P. Bernardino Costa és l'abat del Monestir de Singeverga, l'únic cenobi benedictí masculí de Portugal. Actualment el formen 25 monjos, i 7 més resideixen a les cases dependents a Lamego i a Porto. El P. Costa afirma que també pateixen la secularització de la societat: compten amb dos novicis i dos professors solemnes de 30 anys; la resta tenen més de 60 anys. Aquest monestir, que pertany a la Congregació benedictina de l'Anunciació, està valorant el canvi a una de més propera a Portugal.

Com a coneixedor de la situació dels benedictins a l'Àfrica, quin futur hi tenen els monestirs?

Per l'experiència viscuda, m'agradaria dir que la vida monàstica a l'Àfrica serà possible, però diferent a la nostra. En una cultura tan diversa de l'europea no podem idealitzar una vida monàstica tan tancada en els monestirs com la que vivim nosaltres. Allà tot és missió.

Per què es plantegen canviar de Congregació?

Pertanyem a la de l'Anunciació, Congregació missionera d'origen belga, principalment per les missions que teníem a Angola. Ara, un cop tancades les dues cases que teníem — després de 82 anys—, estem molt lluny dels altres monestirs d'aquesta Congregació. Per això pensem seriosament unir-nos a una altra que tingui monestirs més a prop nostre. Podríem ajudar-nos més en la formació de candidats, per exemple.

Com valora la seva estada a Montserrat?

Molt positiva. Els 15 dies que hi vaig ser vaig viure un curs intensiu de vida comunitària. La bellesa de la litúrgia i l'organització de la vida és perfecta: un ideal que hauríem de procurar sempre en els altres monestirs. És una comunitat viva i amb futur, però, cal saber

llegir els signes dels temps i adaptar-se a les circumstàncies, que en el futur seran encara més exigents.

Òscar Bardají i Martín. Full Dominical 17 de gener 2016

L'escolapi Josep Maria Montferrer: premi Memorial Joan XXIII per la Pau

L'escolapi i pedagog Josep Maria Montferrer ha estat distingit amb el Memorial Joan XXIII per la Pau 2015, el premi de pau més antic de Catalunya. Aquest guardó, que anualment atorga la Universitat Internacional de la Pau (Unipau), es dona "a una persona fortament compromesa amb la pau i el desenvolupament humà".

El reconeixement a Montferrer es fa "per ser una persona que viu i treballa per la gent del barri de la Mina des de fa 40 anys", segons Montserrat Salvat, presidenta de l'Institut Victor Seix de Polemologia. "És una figura històrica del barri que, tot i que ja està jubilat, exerceix de mestre i mediador al barri, a més de recuperar la memòria històrica", afegeix Arcadi Oliveres, president de la Unipau.

El Memorial Joan XXIII per la Pau fa 49 anys que s'entrega i ha recaigut en persones com ara Raimon Panikkar, Eduardo Chillida, Adolfo Pérez Esquivel o Juan María Bandrés.

<https://sites.google.com/a/escolapia.cat/publica/novetats/lescolapijosepmariamontferrerpremiatambelmemorialjoanxxiiiperlapau>

Recursos humans i espirituals per a una etapa clau

Jornada de Formació Permanent

Unió de Religiosos de Catalunya • Centre de Vida Religiosa i Espiritualitat
Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 sec.general@urc.cat - urc.info@gmail.com

La Unió de Religiosos de Catalunya us anuncia la propera jornada de formació permanent de l'URC-CEVRE. Atès que creiem que la conferència pot ser del vostre interès, ens plau fer-vos arribar aquesta informació.

"Me voy haciendo mayor. ¿De qué recursos humanos y espirituales dispongo?" a càrrec de

Dr. José Carlos Bermejo Higuera, germà camil

Doctor en teologia pastoral sanitaria, màster en bioètica, màster en counselling, posgrado en intervenció en duelo, experto en gestión de la calidad modelo EFQM, posgrado en gestión de residencias y servicios para mayores, coach dialógico. Director del Centro San Camilo: Centro Asistencial (Residencia y Cuidados Paliativos), y Centro de Humanización de la Salud.

Autor de una cuarentena de libros de humanización, numerosos artículos y trabajos de investigación.

Objetivos	<ol style="list-style-type: none"> 1. Explorar claves de salud relacional en el proceso de envejecimiento personal y como religiosos en particular. 2. Presentar el reto de crecimiento con ocasión del ser mayor. 3. Proponer claves éticas y espirituales para la estación del enfermar y depender.
Contenidos	<p>"Hacia una salud relacional en la vida comunitaria".</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Pero... ¿qué es la salud? ▪ Posibles "patologías relacionales y espirituales" en la vida comunitaria. ▪ La salud que ofrece Jesús. <p>"Oportunidad de crecimiento en la adversidad: resiliencia".</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Adversidad y posibilidad de crecimiento: qué es la resiliencia. ▪ Factores que favorecen la posibilidad de crecer en la adversidad. <p>"Aspectos éticos y teológicos en torno al final de la vida".</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Cuestiones éticas para afrontar conflictos. ▪ Manejo del dolor y el sufrimiento

Data: 6 de febrer de 2016, dissabte.

Hora: 9.45-13.30 i 15,30-17,30

Lloc: Salesianes - Col·legi Santa Dorotea (Passeig Sant Joan Bosco, 24 - Barcelona).

Pas 1 - Inscripcions: UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA. Correu electrònic: urc.info@gmail.com

Pas 2 - Pagament 20 €: Ingrés o transferència bancària al número de compte de "la Caixa"

IBAN: ES 37 2100 3040 0622 0034 0826

Indiqueu el **nom i el cognom de la persona** que s'hi inscriu i al costat les **lletres JCB**

Cursos, activitats i formació

CONFER: "III JORNADA DE LAICOS Y RELIGIOSOS EN "MISIÓN COMPARTIDA"

Sábado, 5 de marzo de 2016

Colegio Ntra. Señora del Recuerdo

Programa

9.00 h: Entrega de carpetas

9.30 h: Oración

10.00 h: Saludos

Mons. Carlos Osoro, Arzobispo de Madrid, Vicepresidente de la CEE

P. Luis Angel de las Heras, cmf. Presidente de la CONFER

10.30 h:

- Presentación de la Jornada: P. Elías Royón, SJ. Coordinador
- Ponencia marco: Diego Molina, SJ. "¿Qué laicado para la "misión compartida" en la Iglesia?"

11.30 h: Descanso. Café

12.00 h: "Compartir Carisma y espiritualidad". Miembros del Equipo Coordinador.

14.00 h: Comida. Descanso

16.00 h: Momento lúdico

17.00 h: Presentación de prácticas de formación para la "misión compartida"

19.00 h: Eucaristía.

Para las inscripciones

1. El periodo de inscripció serà del 1 hasta el 15 de febrero.
2. Se recomienda vivamente que las inscripciones se hagan dentro de estas fechas
3. La inscripció se harà por grupos de las diversas familias carismàticas; en caso de ser varias provincias, delegaciones etc...pueden hacer varias. Pero no se aceptarà inscripciones individuales.
4. Las inscripciones se haràn como se indicarà en la ficha "Inscripció Jornada" que estarà disponible en la pàgina web de la CONFER pròximamente.
5. El importe de la inscripció es de 20 (veinte) euros, que incluye la comida y ayuda para los gastos de la organizaci3n.

LA PRESENCIA FRANCISCANA A TERRA SANTA. HISTÒRIA I SITUACIÓ ACTUAL

Fra Artemio Vítors González, ofm
Ex-vicari de la Custòdia de Terra Santa

Dimecres 3 de febrer a les 19:30h.

Organitza la Família Franciscana de Catalunya i la Facultat de Teologia de Catalunya (AUSP)
C/ Diputaci3n, 231 (Sala Sant Jordi)

Entrada lliure

"UNA NOVA ECONOMIA. MÉS ENLLÀ DE L'OFERTA I LA DEMANDA", NOVA JORNADA DEL SEDASE

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), per mitjà del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE) del Departament de Teologia Moral, organitza el dilluns 8 i el dimarts 9 de febrer i de 19.00 a 21.00 h, les 9es Jornades d'Ètica i Món Contemporani, que enguany tractaran el tema "Una nova economia. Més enllà de l'oferta i la demanda". Aquestes sessions tindran lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona (Diputaci3n, 231. Barcelona).

Flama.info - Redacci3n, 15 gener 2016

Dilluns 8 de febrer, a les 19 h, el rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, Armand Puig, inaugurarà les jornades, que presentarà el Dr. Antoni Babra, director del SEDASE. La ponència del primer dia anirà a càrrec del Dr. Ignasi Farreres, president del Centre d'Estudis Econòmics i Socials, i porta per títol *Presentaci3n i valoraci3n de les economies emergents*. A les 20 h, començarà la segona xerrada, que impartirà el Dr. Enrique Lluch, director del Departament d'Economia i Empresa de la Universitat CEU Cardenal Herrera (València). A les 20.35 h hi haurà el diàleg amb els dos ponents anteriors. La taula estarà moderada pel professor Domènec Valls, cap del Departament de Teologia Moral (FTC).

Dimarts 9 de febrer, a les 19 h, presentaci3n de la segona jornada a càrrec del Dr. Joan Costa (SEDASE). La ponència serà de Josep M. Amorós, empresari, amb el tema *Economia de comuni3n*. A les 19.50 h, la Dra. Mercè Carreras, professora de la Facultat d'Economia i Empresa (UB), impartirà la conferència *Economia del bé comú*. A les 20.25 h hi haurà el diàleg amb els dos ponents anteriors. La taula estarà moderada pel professor Domènec Valls, cap del Departament de Teologia Moral (FTC).

La cloenda de les Jornades anirà a càrrec del degà de la FTC, el Dr. Joan Planellas.

Aquesta és la novena edici3n de les Jornades d'Ètica i Món Contemporani, organitzades

per la Facultat de Teologia de Catalunya, per mitjà del Seminari de Doctrina i Acció Social de l'Església (SEDASE) del Departament de Teologia Moral. Les primeres, celebrades amb motiu dels 40 anys de la *Populorum Progressio*, es van dedicar al tema *Vers el desenvolupament solidari de la Humanitat* (2007); les segones a *La situació econòmica global. A la recerca d'uns criteris ètics* (2009); les terceres a *El valor de l'acció política i la seva dimensió ètica* (2011); les quartes a *La pau. Clam i exigència del nostre temps* (2011), les cinquenes a *La qüestió ètica en l'era de la tecnologia* (2012), les sisenes al binomi *Economia del desig, economia de la necessitat*, i les setenes a *La doctrina social de l'Església i el Papa Francesc. Ser cristians i ciutadans en temps de crisi*.

DELEGACIÓ EPISCOPAL DE VIDA CONSAGRADA DE LLEIDA

Àrea de litúrgia i espiritualitat

SETMANA SANTA 2016

de divendres 18 de març al vespre, a Dijous Sant al matí

Exercicis Espirituals

P. Ignasi Salat, jesuïta.

Acadèmia Mariana 973 266 161 695 478 097

Apuntar-se a: vidaconslleida@gmail.com o Acadèmia Mariana

Per a: Sacerdots, religiosos, religioses, laics, laiques.

CALENDARI INTERRELIGIÓS 2016

Us recordem que el proper **dimarts 26 de gener**, a les **18.00 hores** tindrà lloc la presentació ***Un món de festes. Calendari Interreligiós 2016*** de l'Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós.

Aquest calendari esdevé una forma senzilla de tenir presents, en el nostre dia a dia, les diverses tradicions religioses presents a Catalunya, col·laborant al reconeixement i la valoració d'aquesta diversitat i afavorint el cultiu del diàleg interreligiós.

El Calendari s'edita des de la Plataforma Interreligiosa de Ginebra i l'editorial Agora. La seva adaptació i edició catalana és de l'Associació UNESCO per al Diàleg Interreligiós.

En aquesta edició, que n'és la quinzena, el tema és les festivitats religioses.

DIA i HORA: Dimarts 26 de gener a les 18.00 hores

LLOC: Oficina d'Afers Religiosos (Carrer del Comerç, 44)

COM ARRIBAR: L1 (Arc de Triomf) / L4 (Jaume I)

PER A MÉS INFORMACIÓ: Oficina d'Afers Religiosos

(932564342 o oar@bcn.cat)

PRESENTACIÓ DE "GALL GUI. EL CAYUCO"

Ediciones San Juan de Dios-Campus Docent presenta el pròxim lunes 25 de enero el libro **Gaal Gui – El Cayuco** de **Youssouf Sow**. El libro narra la aventura de un joven senegalés que salió de su país en busca de una vida mejor. El autor, que es el mismo protagonista de esta historia, guía al lector a través de las innumerables dificultades a las que tuvo que enfrentarse para conseguir su sueño. En la actualidad Youssouf Sow trabaja en la Fundación Jesús Abandonado de Murcia que está asociada a la Orden Hospitalaria de San Juan de Dios Provincia de Aragón – San Rafael.

Como explica el propio Sow, el libro está dedicado a «mamá África, madre bondadosa y a los que perdieron sus nombres en el camino». El autor espera que con esta obra pueda contribuir a mejorar la imagen de los inmigrantes y «eliminar muchos de los prejuicios que dificultan su integración en la sociedad».

Os invitamos al acto de presentación, que tendrá lugar a las 18h en el anfiteatro del Campus Docent Sant Joan de Déu (Edifici Docent Sant Joan de Déu – c/Santa Rosa, 39-57 – 08950 Esplugues).

Venta on line:

<http://www.santjoandedeu.edu.es/edicionessanjuandedios/catalogo/solidaridad/gaal-gui-cayuco/39>

ANY JUBILAR DE LA MISERICÒRDIA

“EL NOM DE DÉU ÉS MISERICÒRDIA”

El Papa Francesc va iniciar aquest dimecres les catequesis sobre la misericòrdia en l'audiència general a l'Aula Pau VI, començant pel sentit bíblic de l'Antic Testament

Francesc, en les seves primers paraules, va voler remarcar que Déu és misericòrdia: “En les Sagrades Escripures, el Senyor, és presentat com a “Déu misericordiós”. Aquest és el seu nom, per Ell ens revela, podem dir, el seu rostre i el seu cor. Ell mateix, com diu el Llibre de l'Èxode, revelant-se a Moisès es defineix com: “El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor!” (Ex 34,6).

El Papa va voler desgranar que l'amor de Déu té una qualitat específica i pròpia: no és un amor qualsevol, és una amor visceral, des de les entranyes, talment com les mares estimen els seus fills que han portat al ventre, a les seves entranyes. Per al Papa la paraula *misericòrdia* “evoca una actitud de tendresa com la d'una mare amb el seu fill. De fet, el terme hebreu emprat en la Bíblia fa pensar en les vísceres o també en el ventre matern. Per això, la imatge que suggereix és aquella d'un Déu que es commou i viu en tendresa per nosaltres com una mare que pren el seu fill en braços, desitjosa d'estimar-lo, protegir-lo, ajudar-lo, a punt per donar-ho tot, inclòs a si mateixa. Aquesta és la imatge que suggereix aquest terme. Un amor, per tant, que es pot definir en el bon sentit del mot “visceral”.

Comentant la paràbola del fill pròdig de l'Evangeli de Lluc (Lc 15,11-32) Francesc ens fa descobrir la gran bondat de l'amor de Déu vers nosaltres: “Està escrit que el Senyor és bondadós, en el sentit que dóna gràcia, té compassió i, en la seva grandesa, s'inclina sobre qui és dèbil i pobre, sempre disposat a acollir, comprendre i perdonar. És com el pare de la paràbola de l'Evangeli de Lluc: un pare que no es tanca en el ressentiment per l'abandonament del seu fill petit, sinó tot el contrari, continua esperant i corre, finalment, al seu encontre i l'abraça, no el deixa, ni tant sols, acabar la seva confessió, com si li tapés la boca.

Què gran és l'amor i l'alegria de retrobar-lo; i tot seguit crida al fill gran, que està indignat i no vol fer festa, el fill que sempre ha restat a casa, però vivint talment com si fos un servent i no pas un fill, i el pare també s'inclina sobre ell, el convida a entrar, intenta obrir el seu cor a l'amor, per tal que ningú quedi exclòs de la festa de la misericòrdia. La misericòrdia és una festa.” Per Francesc la fidelitat de Déu mai falla, com el pare de la paràbola, espera sempre el retorn dels seus fills per abraçar-los amorosa i misericordiosament.

JESÚS, PORTA DE MISERICÒRDIA

Mirant des del Tibidabo la ciutat de Barcelona, he vist una gran ciutat i he pensat que el cor de les persones es pot guanyar amb el mateix amor a tot arreu. Baixant a ciutat he pensat que som en l'Any de la Misericòrdia, que és justament un any únic per posar a prova la nostra estima, que es manifesta en allò més tendre que tenim homes i dones dins nostre, com és l'amor, la comprensió, el perdó i la capacitat de tornar a començar.

En el meu camí de tornada a casa, ben a prop de la Catedral, m'han preguntat on és la Porta de la Misericòrdia en aquest Jubileu al qual hem estat cridats pel papa Francesc. M'ha semblat que el que cal dir no és només on és la portalada que dóna accés al temple, sinó que el fet de creuar-la és una passa més enllà... Ens cal creuar la porta de l'amor que representa el Senyor.

En l'Antic Testament, la primera manifestació de Déu al poble d'Israel es revela a Moisès, tot dient: "El Senyor! El Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per el càstig, fidel en l'amor (Ex 34,6)". La misericòrdia és el primer atribut de Déu, seguit immediatament de la compassió. És un Déu que se'ns presenta des de la benevolència, des de l'amor i la tendresa que mostra sempre el do gratuït, ja que aquesta s'expressa estimant *visceralment*, donant-ho tot, oferint-ho tot, sense esperar res a canvi. Al llarg de l'Antic Testament trobem moltes expressions de la misericòrdia de Déu: en la compassió per totes les criatures, en l'acollida de qui ha pecat, proclamant que l'amor misericordiós de Déu és per sempre. Per això, la benevolència de Déu se'ns presenta, se'ns fa propera i ens il·lumina a través de Jesús i el seu Evangeli, "perquè Ell és la porta que ens condueix cap el Pare". A través dels relats de sant Lluc, la misericòrdia de Déu es fa misericòrdia humana en Jesús. Això és el que distingeix els cristians en la seva forma d'entendre els homes com a proïsme i com a germans. Per això l'Evangeli ens diu: "Sigueu misericordiosos com misericordiós és el vostre Pare" (Lc 6,36).

El que cal travessar en l'any de la misericòrdia és la porta del Crist que ens porta a Déu Pare. I la Porta Santa ha de ser el signe que, un cop traspassat, faci que el nostre cor vagi d'allò que és humà a allò que és diví, recordant la cita de sant Gregori de Nissa en el seu tractat sobre les benaurances: "Si el nom de misericordiós és atribuït a Déu, a què et convida Jesús quan et demana que siguis misericordiós si no és a ser Déu?" "[...] Si efectivament l'escriptura proclama Déu misericordiós i la vertadera beatitud és Déu en si mateix, és evident que l'home que es fa misericordiós esdevé Déu".

Des de la ciutat he mirat el Tibidabo i he pensat novament que tots els cors dels homes i les dones haurien d'estar oberts a aquesta misericòrdia que ens fa creuar la porta dels cors dels nostres germans veïns, la porta de la Catedral com a signe, la Porta del Crist com a transformació de la nostra vida.

+ Joan Josep Omella
Arquebisbe de Barcelona

PARLAR AVUI DE MISERICÒRDIA

El mes de novembre vaig assistir a una sessió del postgrau universitari en Comunicació i Religió en l'Era Digital, que s'imparteix a la Facultat de Comunicació i Relacions Internacionals de Blanquerna - Universitat Ramon Llull. Els alumnes participants exerceixen responsabilitats de comunicació en els seus mateixos àmbits. Un d'ells va exposar la dificultat, ratificada per altres, de comunicar a la societat els continguts de l'Any de la Misericòrdia. A les publicacions pròpies no resulta ardu, però quan es tracta de mitjans generalistes l'intent es frustra. La paraula *misericòrdia* no gaudeix de bon

predicament en la societat laica. Fàcilment, es contraposa a justícia o es redueix a manca de múscul i feblesa emocional.

La traducció interconfessional de la Bíblia catalana tradueix habitualment la paraula *misericòrdia* per amor, per fer-lo més assequible als lectors. Dos exemples ben clars. En el càntic del Magníficat: «L'amor que té als qui creuen en ell» (Lc 1,50). En el càntic del *Benedictus*: «Mogut pel seu amor als nostres pares» (Lc 1,72). En tots dos casos la paraula *amor* tradueix el terme grec ελεος (Eleos) i la paraula llatina *misericòrdia* en la traducció de la Vulgata.

El vocable *Eleos* remet a la mitologia grega, personatge que representa la compassió, la pietat, la misericòrdia. Pausànias considerava que aquest ésser diví «és el més útil per a la vida humana en totes les seves vicissituds». En la mitologia romana corresponia a la deessa de la misericòrdia.

En el cristianisme, la misericòrdia correspon a un atribut diví. Per extensió, els homes i les dones podem participar d'aquesta actitud que enriqueix tant les relacions fraternes a les quals atorguen profunditat. Així ho recull el lema «Misericordiosos com el Pare», que el papa Francesc ha promulgat en la seva butlla *Misericordiae vultus*, que aglutina el sentit del Jubileu.

El diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix *misericòrdia* com a «profunda pietat o compassió que empeny a perdonar, a socórrer» i el de la RAE com a «*virtud que inclina el ánimo a compadecerse de los sufrimientos y miserias ajenos*».

El terme *misericòrdia* està format per dos elements: misèria i cor. Es pot dir que es tracta d'obrir el cor a la misèria, al sofriment, a la feblesa, al pecat, a l'infortuni... dels altres. Fins i tot, envers un mateix. La indiferència és l'actitud més oposada a la misericòrdia, perquè implica una paralització del cor. En el profeta Ezequiel se sintetitza magistralment el sorgiment de la misericòrdia: «Us donaré un cor nou i posaré un esperit nou dins vostre; trauré de vosaltres aquest cor de pedra i us en donaré un de carn» (36,26). La duresa no té cabuda en la misericòrdia. El cor de carn està obert a la sensibilitat, a la compassió, a l'amor. La Regla de sant Benet marca l'itinerari: «No desesperar mai de la misericòrdia de Déu» (4,74). Recuperar la paraula *misericòrdia* permet reviure sense complexos un valor de dimensions transcendents.

Lluís Serra Llansana

MISERICÒRDIA

M. Núria Illas, Priora del monestir de Valldonzella

Misericòrdia és la paraula que resumeix i sintetitza els béns i grandeses del món creat. Perquè tot existeix per la gran misericòrdia de Déu. El seu Amor misericordiós és tan immens que vol i cerca la felicitat de tots els éssers vius. Diu el papa Francesc en el punt segon de la butlla del Jubileu de la Misericòrdia: «La Misericòrdia és font d'alegria, de serenitat i de pau.»

Aixoplugar-se, submergir-se en tota la meravella creada, quasi sempre ens condueix a descobrir els grans valors que coronen tota la creació. Així, pausadament, la naturalesa humana va descobrint el gran valor del paisatge de la creació, fins a arribar a la interessant sensibilitat que condueix a copsar la bellesa de les obres d'art que la persona fa palesa. Perquè inspirada —la persona— és capaç de plasmar i fer com si fos una realitat. Podríem posar com a exemple una tela de grans dimensions en què hi ha pintat un formós paisatge on es representen muntanyes, rius, mars, el cel i entremig del color, la

llum i la forma, s'hi veu una gran figura. És el punt més important del quadre: el Bon Pastor, que misericordiosament mostra la seva tendresa portant a coll l'ovella que entranyablement estima i, encara més, per la qual dóna la vida. La imatge del Bon Pastor és l'exquisidesa de la gran misericòrdia.

Escriu també el papa Francesc: «Misericòrdia és la llei fonamental que habita en el cor de cada persona, quan mira amb ulls sincers el germà que troba en el camí de la vida.» A les comunitats, tothom que sempre faci prevaler la misericòrdia sobre la justícia, de manera que també l'obtingui per a ell i ella i es miri i observi el germà o la germana amb autèntica sinceritat de misericòrdia que no degrada la persona ni la humilia sinó que la responsabilitza i la recupera. Tots i totes esperem una paraula de misericòrdia.

Maria obre a tothom els braços misericordiosos perquè rebem de la seva plenitud; el captiu, el rescat; el malalt, la salut; l'afligit, el consol. Sant Benet a la seva regla en el capítol IV «els instruments de les bones obres» diu: «I no desesperar mai de la misericòrdia de Déu.»

EL PAPA COMENÇA ELS SEUS "DIVENDRES DE LA MISERICÒRDIA"

El papa Francesc va començar el 15 de gener passat els seus "divendres de la misericòrdia" amb una visita a una residència d'avis a la perifèria de Roma. La iniciativa l'havia anunciat a l'inici del Jubileu explicant que un divendres al mes hauria complert una obra de misericòrdia.

El papa Francesc, a qui acompanyava l'arquebisbe Rino Fisichella, encarregat de l'organització del Jubileu de la Misericòrdia, va arribar poc després de les quatre de la tarda a la residència Bruno Buozzi, que acull 33 ancians, i va parlar amb cada un d'ells. Els hostes estaven tan alegres com sorpresos, perquè la visita no havia estat anunciada.

Abans de tornar al Vaticà el Papa va visitar la Casa Iris, on viuen sis malalts en estat vegetatiu, un centre que no està organitzat com un hospital sinó com una llar on els pacients poden ser assistits pels seus familiars. "En particular -diu una nota de l'Oficina de Premsa de la Santa Seu- el papa Francesc ha volgut evidenciar contra la "cultura del descart", la gran importància i preciositat de les persones grans, dels avis, i d'altra banda, el valor i la dignitat de la vida humana en totes les situacions".

Vegeu. Flama.info

La Fundació de l'Escola Cristiana informa: núm 582 / 18.01.2016

Les conselleres de la LEC

Moment de canvis en la direcció del Departament d'Ensenyament, amb la LEC sempre de rerefons. Dues conselleres que, en el seu moment, com a diputades, participaren intensament en la gestació, n'han vetllat pel desenvolupament i aplicació. Moment de gratitud i de benvinguda.

Volem expressar el nostre agraïment a la consellera **Irene Rigau** per la tasca desenvolupada durant aquesta darrera legislatura, malgrat les dificultats derivades del context de crisi econòmica i de restricció pressupostària. L'aplicació de la LEC, aprovada en el seu dia amb un suport parlamentari àmpliament majoritari i el desenvolupament de les possibilitats que se'n deriven ha facilitat una activa acció de govern respectuosa amb els diversos capteniments del sector. Sabem i confiem que en l'activitat parlamentària seguirà vetllant pel sistema educatiu del país, per les escoles públiques i les concertades, pel professorat i per l'alumnat i el seu creixement harmònic.

A la consellera **Meritxell Ruiz** volem fer-li arribar la nostra cordial felicitació pel seu nomenament i el desig que la seva tasca sigui plena d'encerts, en continuïtat amb la gestió desenvolupada des de la direcció general d'Atenció a la Família i a la Comunitat Educativa. Alhora, i davant els reptes que afronta el sector, volem encoratjar-la a continuar amb l'esperit de diàleg que l'ha caracteritzat. Factors com el dret a l'educació i la llibertat d'ensenyament (expressions fonamentals del reconeixement que assisteix pares i alumnes a decidir el tipus d'educació que més bé respongui a les seves conviccions), procurar l'èxit educatiu dels alumnes amb majors dificultats en la cerca d'un futur digne per a ells o consolidar respostes a les necessitats de la formació professional (amb la capacitació tècnica i personal dels estudiants); o, finalment, fer possible el complet desplegament de la Llei d'Educació de Catalunya -norma d'avinença i reflex de les diferents inquietuds i necessitats de tot el col·lectiu que integra el Servei d'Educació de Catalunya-, responen a objectius i finalitats complexos, però de necessari assoliment de manera consensuada.

Consellera, ens trobarà al seu costat en aquest marc de diàleg i concòrdia necessari per impulsar el Servei d'Educació de Catalunya i, com hem fet sempre, ens posem lleialment a la seva disposició per continuar oferint als alumnes, a les seves famílies i al país una educació de qualitat, responsable i en llibertat.

Signes dels temps a TV3: "L'acció social de l'Església"

A Catalunya existeixen 785 entitats socials de l'Església catòlica que treballen a favor de les persones més vulnerables. Durant l'any 2014, més d'1 milió 200 mil persones es van beneficiar de la seva acció. Són dades de l'informe "L'acció social de les entitats d'Església" impulsat per la Càtedra d'Inclusió Social de la Universitat Rovira i Virgili i la Fundació Pere Tarrés. "Signes dels temps" entrevista Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya i directora honorífica de la Càtedra d'Inclusió Social

Altres temes:

- Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Conversa amb Xavier Hereu, rector de la parròquia ortodoxa de la Mare de Déu de la Tendresa de Girona.
- Espai "Any de la Vida Consagrada": Mario Buonanno, rogacionista.

Data: 24 de gener de 2016

Horari d'emissió: TV3, diumenge, a les 10,00

www.tv3.cat/signesdelstemp | www.facebook.com/signesdelstemp

Servei de documentació: entrevista a Pietro Parolin

Autores	Antonio Pelayo. Darío Menor. José Beltrán Fotos: Antonello Nusca	91
Títol	Entrevista a Pietro Parolin, secretario de Estado de Su Santidad.	
Font	Gentilesa de "Vida Nueva", núm 2972	
Data	15 de gener de 2016	
Publicat	21 de gener de 2016	

Calendari URC - CEVRE | Curs 2015 - 2016

GENER 2016		
25	dl	CEVRE: formació inicial
28	dj	AVC Roma: vigília inicia en la Basílica de Sant Pere

29	dv	AVC Roma: dia de "Reunió conjunta"
30	ds	AVC Roma: Jornada de trobada: Ordo Virginum, Vida Monàstica, Instituts Apostòlics, Instituts Seculars, nous Instituts o noves Formes de Vida Consagrada
31	dg	

Secretaria de l'URC: horari d'atenció al públic

La Sra. Olga Mª Sánchez, des d'aquest mes de gener, s'ha incorporat com a secretària auxiliar de l'URC.

El seu horari laboral d'atenció al públic és de dilluns a divendres de 2/4 de 10 del matí a 2/4 de 2 de la tarda.

Telèfon: 933 024 367

Correu electrònic: urc.info@gmail.com

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC Director del CEVRE	sec.urc@confer.es sec.general@urc.cat
Olga M ^a Sánchez	Secretària auxiliar de l'URC i del CEVRE Dilluns a divendres: 09.30 – 13.30	urc.info@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya
Telèfon	933 024 367	

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67

Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: urc.info@gmail.com

<http://www.urc.cat>